

Rapport

Datum: 3 februari 2005

Rapportnummer: 2005/033

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost verzoekers auto, een BMW, op 3 mei 2002 in beslag heeft genomen.

Tevens klaagt verzoeker erover dat dit politiekorps de autopapieren van de BMW op 6 mei 2002 heeft ingenomen.

Voorts klaagt verzoeker erover dat dit politiekorps de autopapieren in de BMW heeft gelegd.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat het College van procureurs-generaal bij brief van 13 maart 2003 zijn verzoek om schadevergoeding wegens het onrechtmatig inbeslagnemen van de BMW en het onzorgvuldig afwikkelen van het beslag op de BMW heeft afgewezen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker kocht op 3 januari 2002 via een advertentie in de krant een Alfa Romeo voor € 15.000. Alvorens tot aanschaf over te gaan liet verzoeker het kentekennummer van deze auto door een bevriende politieambtenaar natrekken. Alles leek in orde te zijn. Omdat de auto niet geheel aan verzoekers verwachtingen voldeed, ruilde hij op 9 maart 2002, onder bijbetaling van € 3.000, de Alfa Romeo in voor een BMW.

2. Omstreeks 19 april 2002 liet de heer M., de verkoper van de BMW, verzoeker weten dat de Alfa Romeo bleek te zijn omgekat en eiste teruggave van de BMW.

Dezelfde dag belde verzoeker met de politie in Hoensbroek. De politie vertelde hem dat zij niets voor verzoeker kon betekenen, aangezien het hier een civielrechtelijke aangelegenheid betrof.

De heer M. nam op deze dag contact op met de politie te Gemert en deed melding van diefstal van de Alfa Romeo en van het omruilen van de Alfa Romeo voor een BMW. De politie startte een onderzoek naar de diefstal van de Alfa Romeo en nam deze in beslag. Uit dit onderzoek is gebleken dat de Alfa Romeo inderdaad van diefstal afkomstig was.

3. Op 20 april 2002 voerde de politie Gemert-Laarbeek overleg met de officier van justitie te 's-Hertogenbosch en werd besloten dat de BMW en de kentekenbewijzen deel I, II en III in beslag genomen moesten worden, omdat de Alfa Romeo had gediend als aanbetaling voor de BMW. Verzoeker diende daarbij als verdachte te worden aangemerkt in verband met het vermoedelijk plegen van een strafbaar feit (oplichting en/of heling).

4. Op 3 mei 2002 kreeg verzoeker bericht van de belastingdienst. In deze brief stond dat hij geen wegenbelasting over de BMW kon betalen omdat deze als gestolen stond gesignaleerd. Met deze brief is verzoeker 's avonds naar het politiebureau in Hoensbroek gegaan om opheldering te vragen. Aangezien verzoeker de auto bij zich had nam de politie, met toestemming van de parketsecretaris, de BMW in beslag. Verzoeker werd verzocht de volgende dag contact op te nemen met de politie Gemert-Laarbeek ter verdere afhandeling van de zaak.

5. In de ochtend van 4 mei 2002 belde verzoeker met de politie Gemert-Laarbeek. Politieambtenaar O. stelde verzoeker op de hoogte van de reden waarom de BMW in beslag was genomen en vertelde hem dat hij ook de kentekenbewijzen deel I, II en III in beslag moest nemen. Ze spraken af dat verzoeker op 6 mei 2003 naar het politiebureau zou komen om een verklaring af te leggen en de autopapieren af te geven.

6. Autobedrijf P. haalde de BMW op 5 mei 2002 in opdracht van de politie Gemert-Laarbeek op bij het politiebureau in Hoensbroek en stalde hem bij het politiebureau in Gemert in afwachting van een nadere beslissing van het openbaar ministerie.

7. De volgende dag, op 6 mei 2002 is verzoeker als verdachte gehoord over de wijze waarop de aankoop van de Alfa Romeo had plaatsgevonden en zijn de kentekenbewijzen deel I, II en III in beslag genomen.

8. Op 7 mei 2002 is de BMW in een afgesloten ruimte bij autobedrijf P. gestald, in afwachting van een beslissing over het strafvorderlijk beslag door het openbaar ministerie.

Dezelfde dag heeft de advocaat van verzoeker de officier van justitie schriftelijk verzocht de BMW inclusief de autopapieren aan verzoeker terug te geven. De BMW had volgens hem niets te maken met de kennelijk van diefstal afkomstige Alfa Romeo, en uit de door verzoeker afgelegde verklaring moest blijken dat hem geen enkel strafrechtelijk verwijt kon worden gemaakt. Nu hij niet langer als verdachte van schuldheiling van de Alfa Romeo kon worden bestempeld en er geen enkel strafvorderlijk doel gediend was met het voortduren van het beslag, moest de BMW aan verzoeker worden teruggegeven, aldus de advocaat. In zijn brief kondigde hij aan dat indien de officier van justitie niet vóór 13 mei 2002 had beslist over het voortduren van het beslag, hij zich namens verzoeker conform artikel 552a van het Wetboek van Strafvordering (Sv) zou beklagen over de inbeslagneming (zie Achtergrond, onder 1.4.).

9. De officier van justitie besliste op 8 mei 2002 om 14:45 uur dat, gelet op de verklaring die verzoeker had afgelegd, het strafvorderlijk beslag op de BMW en de autopapieren moest worden opgeheven en dat de auto en de autopapieren aan verzoeker moesten worden teruggegeven. De politie stelde op verzoek van de officier van justitie alle betrokken partijen van deze beslissing op de hoogte.

Omstreeks 16:45 uur deelde de officier van justitie de politie echter mee dat het strafvorderlijk beslag toch moest worden gehandhaafd. De officier van justitie had vernomen dat de heer M. inmiddels bij de rechtbank een verzoekschrift tot het leggen van conservatoir beslag had ingediend, waarop hij had besloten het strafvorderlijk beslag te handhaven in afwachting van dit conservatoir beslag. Hierover heeft de hoofdofficier van justitie in zijn brief van 9 juni 2004 aan de minister van Justitie nog opgemerkt dat dit een praktische toepassing was en dat dit past binnen het beleid dat bij de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde met de belangen van slachtoffers en benadeelden zoveel mogelijk rekening wordt gehouden. De politie stelde de betrokken partijen op de hoogte van de gewijzigde situatie.

De autopapieren werden dezelfde dag nog naar autobedrijf P. gebracht.

10. Op 10 mei 2002 deelde de parketsecretaris de politie mee dat het strafvorderlijk beslag op de BMW was opgeheven en dat de auto aan de heer M. moest worden teruggegeven, omdat de rechtbank verlof tot het leggen van conservatoir beslag had verleend en dit uitvoerbaar bij voorraad had verklaard. De politie stelde autobedrijf P. hiervan op de hoogte.

Dezelfde dag haalde de gerechtsdeurwaarder in opdracht van de heer M. de BMW op bij het autobedrijf.

11. Na overleg met de parketsecretaris werd de zaak (verdenking van heling) tegen verzoeker op 27 juni 2002 geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Op 5 juli 2002 stelde de politie verzoeker hiervan schriftelijk op de hoogte.

12. Verzoeker diende op 29 augustus 2002 een klacht en verzoek om schadevergoeding in bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. De politie liet verzoeker bij brief van 2 september 2002 weten dat zij zijn brief ter behandeling had doorgestuurd naar de officier van justitie te 's-Hertogenbosch, aangezien de (rechts)handelingen hadden plaatsgevonden onder diens verantwoordelijkheid.

13. Op 25 november 2002 stuurde de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch het College van procureurs-generaal de klachtbrief van verzoeker toe met een begeleidend advies het verzoek om schadevergoeding af te wijzen. In deze brief, die op enkele punten enigszins afwijkt van de feitelijke gang van zaken zoals die hierboven is opgenomen, staat onder meer het volgende:

"Hierbij doe ik u toekomen een kopie van de brief van de heer V. (verzoeker, N.o.), inhoudende een verzoek tot schadevergoeding.

Het verzoek richt zich op vergoeding van de schade die de heer V. heeft geleden ten gevolge van het feit dat zijn auto (BMW) in beslag is genomen.

Op 3 januari 2002 heeft de heer V. via een advertentie in de Telegraaf een auto van het merk Alfa Romeo gekocht voor een bedrag van 15.000 euro. Op 9 maart 2002 ruilt verzoeker de auto onder bijbetaling van 3000 euro in voor een BMW bij het autobedrijf van de heer M. De heer M. verkoopt de Alfa Romeo door aan een dealer in Utrecht. Daar komt men tot de ontdekking dat de gegevens van het kentekenbewijs niet overeenkomen met het voertuig, waarop de koop (tussen de dealer in Utrecht en de heer M., N.o.) wordt ontbonden. Op 19 april 2002 doet M. aangifte ter zake diefstal/ heling van een auto. De politie besluit de Alfa Romeo in beslag te nemen. Vervolgens stelt de politie onderzoek in en komt tot de conclusie dat de Alfa Romeo inderdaad op 26 december 2001 in Rotterdam is gestolen en omgekat. Naar aanleiding van een telefoongesprek tussen M. en V. waarin M. dreigende taal uit en V. mededeelt dat de Alfa is omgekat, meldt V. zich op 3 mei bij de politie in Hoensbroek. De politie hoort V. als verdachte van diefstal c.q. heling en neemt met toestemming van de officier van justitie de BMW op grond van artikel 94 van het Wetboek van Strafvordering in beslag. Tevens worden de autopapieren in beslaggenomen. Lopende het onderzoek legt M. op 10 mei 2002 civielrechtelijk beslag op de BMW met als gevolg dat nadat de politie het onderzoek heeft afgerond en besluit de zaak tegen V. te seponeren en het beslag te beëindigen, er civielrechtelijk beslag op de BMW rust.

In reactie op het verzoek tot schadevergoeding het volgende. Op 19 april 2002 doet M. aangifte van diefstal/heling van een auto. Naar aanleiding van de aangifte wordt een onderzoek gestart, waaruit blijkt dat de Alfa Romeo gestolen is en V. niet de naam van de verkoper kan geven, merkt de politie V. als verdachte aan en besluit de BMW in beslag te nemen. Naar mijn mening bestaat er op het moment van inbeslagname voldoende verdenking jegens V. en is het beslag rechtmatig. Tijdens het strafrechtelijk beslag heeft M. civielrechtelijk beslag op de BMW gelegd waardoor na beëindiging van het strafrechtelijk beslag, civielrechtelijk beslag op de auto rust hetgeen wettelijk is toegestaan. Ik adviseer u dan ook de vordering van V. niet toewijsbaar te verklaren en het schadevergoedingsverzoek af te wijzen."

14. Het College van procureurs-generaal besloot bij brief van 13 maart 2003 het verzoek om schadevergoeding niet te honoreren. In zijn brief aan verzoeker schreef het College onder meer:

"In uw brief verzoekt u om vergoeding van schade ten bedrage van € 20.400 gezien het feit dat een voertuig (BMW 320d) dat onder u in beslag is genomen door een civielrechtelijk beslag na beëindiging van het strafrechtelijk beslag niet aan u is teruggegeven. U baseert deze claim op twee vermeende fouten die door de politie of het Openbaar Ministerie zouden zijn gemaakt, te weten:

Het beslag op de BMW was onrechtmatig;

Het beslag op de BMW is onzorgvuldig afgewikkeld, door de eigendomsapieren in de auto te bewaren.

De rechtmatigheid van het beslag

(...)

Er is mij in het onderhavige geval niet gebleken van onregelmatigheden ten tijde van het leggen van het beslag. Ten tijde van het leggen van het beslag werd u als verdachte van heling c.q. diefstal van een auto aangemerkt op grond van een aangifte en het feit dat een door u verkochte auto van diefstal afkomstig bleek te zijn. Er is mij niet gebleken van veronachtzaming van fundamentele vereisten. Gezien het feit dat uw onschuld niet in rechte is komen vast te staan en de rechtvaardiging voor de toepassing van het dwangmiddel beslag is te vinden in het bestaan van de verdenking, ben ik van oordeel dat het beslag rechtmatig is gelegd.

Indien zou zijn gebleken dat het beslag onrechtmatig zou zijn gelegd, zou dat gegeven nog geen grond bieden voor de door u verzochte schadevergoeding. Het feit dat u geen beschikking heeft over de onder u in beslaggenomen BMW is gelegen in een civielrechtelijk geschil tussen u en de civiele beslaglegger. Het is niet aan het Openbaar Ministerie te wijten dat u een geschil hebt met de verkoper van de BMW. Eventuele schade die uit dat geschil voor u zou voortvloeien, kan in geen geval voor rekening van de staat komen.

Het beslag op de BMW is onzorgvuldig afgewikkeld, door de eigendoms papieren in de auto te bewaren

Ook ten aanzien van dit punt, ben ik niet van oordeel dat er onzorgvuldig is gehandeld. U stelt weliswaar aangegeven te hebben dat u er bezwaar tegen had dat de autopapieren in handen van anderen dan uzelf zouden vallen, maar u was niet in de positie daarover het doorslaggevende oordeel te vellen. Ook ten aanzien van dit punt zou ik niet inzien op welke wijze eventuele schade voor u zou kunnen voortvloeien uit handelen van het Openbaar Ministerie. Ook hierbij geldt dat het feit dat u geen beschikking heeft over de onder u in beslaggenomen BMW is gelegen in een civielrechtelijk geschil tussen u en de civiele beslaglegger.

Uw verzoek om schadevergoeding komt niet voor vergoeding in aanmerking."

15. Verzoeker kon zich in deze beslissing niet vinden en diende op 4 april 2003 een klacht in bij de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van de inbeslagneming van verzoekers auto en autopapieren

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost zijn auto, een BMW, en de bijbehorende autopapieren op 3 respectievelijk 6 mei

2002 in beslag hebben genomen.

2. De korpsbeheerder gaf in zijn reactie van 16 januari 2004 aan dat hij de klacht niet gegrond acht, omdat de auto en de autopapieren in overleg met en in opdracht van de officier van justitie in beslag zijn genomen, wegens het vermoedelijk plegen van een strafbaar feit (oplichting of heling).

3. De hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch heeft bij het doorsturen van verzoekers klacht en schadevergoedingsverzoek aan het College van procureurs-generaal aangegeven dat de BMW op grond van artikel 94 Sv in beslag was genomen (zie Algemeen, onder 13.).

De Nationale ombudsman heeft de minister van Justitie bij brief van 14 mei 2004 gevraagd op welke grond van artikel 94 Sv de officier van justitie zich heeft gebaseerd bij zijn beslissing tot het in beslag nemen van de BMW (zie Achtergrond, onder 1.1.). De minister heeft daarop bij brief van 9 juli 2004 geantwoord dat de hoofdofficier hem bij brief van 9 juni 2004 had laten weten dat het hier de grond waarheidsvinding betrof. Volgens de hoofdofficier was de inbeslagneming niet in strijd met regels van geschreven of ongeschreven recht. Er bestond volgens hem voldoende verdenking tegen verzoeker: er was immers aangifte gedaan van diefstal van de auto, een door verzoeker verkochte auto bleek afkomstig te zijn van diefstal en verzoeker kon de naam van de verkoper van de auto niet geven. Verzoeker werd op dat moment verdacht van diefstal c.q. heling van een auto.

Gelet op het feit dat verzoeker werd verdacht van diefstal c.q. heling van de Alfa Romeo, stelde de Nationale ombudsman de minister op 12 juli 2004 nog een nadere vraag met betrekking tot de grond tot inbeslagneming van de BMW. De Nationale ombudsman vroeg zich af of de hoofdofficier op de inbeslagneming van de Alfa Romeo had gedoeld. Indien de hoofdofficier wel had gedoeld op de BMW, verzocht de Nationale ombudsman hem nader toe te lichten om welke reden inbeslagneming ten behoeve van de waarheidsvinding was aangewezen. De Nationale ombudsman heeft daarbij geopperd dat de inbeslagneming wellicht in het kader van artikel 36e Sr (wederrechtelijk verkregen voordeel) had plaatsgevonden. Daarop heeft de minister bij brief van 12 augustus 2004 geantwoord dat de hoofdofficier hem op 20 juli 2004 had laten weten dat hij zijn eerdere antwoord bevestigde. De BMW is veiliggesteld, om te voorkomen dat hij zou verdwijnen. Dergelijke inbeslagnemingen komen in de praktijk op grote schaal voor, aldus de hoofdofficier. Het komt wel vaker voor dat zaken in beslag worden genomen op de titel waarheidsvinding, terwijl inbeslagneming in conservatoire zin ook mogelijk is. Soms wordt ook tussentijds van beslagtitel veranderd.

4. Ten aanzien van de autopapieren heeft de minister opgemerkt dat kentekenbewijzen worden gezien als een onderdeel van de auto. Het is gebruikelijk, zeker in gevallen van verdenking van diefstal dan wel opzetheling van auto's, met een auto ook de bijbehorende kentekenbewijzen in beslag te nemen.

5. De Nationale ombudsman won op 9 september 2004 telefonisch nadere informatie in bij het politiekorps met betrekking tot het doen van aangifte door de heer M. en het ontbreken van een sepot ten aanzien van de verdenking van oplichting. Politieambtenaar R., die betrokken was bij de klachtbehandeling tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman, deelde onder meer het volgende mee. De heer M. maakte bij de politie melding van diefstal van de Alfa Romeo en vertelde daarbij dat verzoeker de Alfa Romeo had ingeruild voor een BMW met bijbetaling van € 3000. De politie heeft hiervan geen aangifte opgenomen. Vervolgens heeft het korps een onderzoek gestart naar de diefstal van de Alfa Romeo. Toen bleek dat niet kon worden bewezen dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan diefstal, heeft de politie onderzocht of er wellicht sprake was van heling. Ook hiervan kreeg de politie het bewijs niet rond met als gevolg dat er een sepotbeslissing volgde naar aanleiding van de verdenking van heling; er was onvoldoende wettig en overtuigend bewijs. Tevens is er kortstondig sprake geweest van verdenking van oplichting door verzoeker, echter hiernaar heeft de politie geen onderzoek verricht. Het onderzoek van de politie heeft zich slechts gericht op de ontvreemde Alfa Romeo en niet op de BMW, aldus R. Er is dan ook geen sepot gevolgd op de verdenking van oplichting.

Beoordeling bevoegdheid Nationale ombudsman

6. Ondanks dat verzoeker noch zijn advocaat gebruik heeft gemaakt van de beklagmogelijkheid ex artikel 552a e.v. Sv, acht de Nationale ombudsman zich bevoegd een oordeel te geven over dit klachtonderdeel. Immers, de advocaat schreef de officier van justitie op 7 mei 2002 aan met het verzoek de inbeslagneming van de BMW te beëindigen. Hierbij merkte hij op dat indien de officier van justitie op 13 mei 2002 nog geen beslissing had genomen omtrent de inbeslagneming, hij een beklagprocedure aanhangig zou maken. Op 8 mei 2002 besloot de officier van justitie reeds tot teruggave aan verzoeker, welke beslissing hij een paar uur later weer introk (hij hield het beslag nog even aan), waarvan hij verzoeker op de hoogte liet stellen. Vervolgens besloot de officier van justitie op 10 mei 2002 de BMW terug te geven aan de heer M. Op dat moment stond de mogelijkheid van beklag niet meer open, omdat het strafvorderlijk beslag was geëindigd.

Beoordeling klacht

7. Inbeslagneming brengt een ernstige beperking mee op het ongestoord genot van het eigendomsrecht van de beslagene. Daarom stelt de Nationale ombudsman zich op het standpunt dat de beslissing om een voorwerp in beslag te nemen conform de wettelijke bepalingen dient te worden genomen. In de artikelen 94 en 94a Sv staat opgesomd op welke gronden een voorwerp in beslag genomen kan worden. Het betreft hier inbeslagneming in het kader van waarheidsvinding, het ontnemen van wederrechtelijk verkregen voordeel, verbeurdverklaring, onttrekking aan het verkeer, het recht tot verhaal voor een op te leggen geldboete en recht tot verhaal voor een verplichting tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel (zie Achtergrond, onder 1.1. en 1.2.). Zoals voor alle dwangmiddelen geldt, zullen ook bij

inbeslagneming de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit in acht moeten worden genomen.

8. In deze zaak is de BMW in het kader van waarheidsvinding in beslag genomen. De hoofdofficier van justitie heeft, zoals onder 3. valt te lezen, diverse keren aangegeven dat er jegens verzoeker een verdenking bestond die het rechtvaardigde de BMW in het kader van waarheidsvinding in beslag te nemen. Verzoeker werd immers verdacht van diefstal dan wel heling van een auto. Ook de korpsbeheerder heeft in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman laten weten dat de BMW in beslag is genomen wegens het vermoedelijk plegen van een strafbaar feit: oplichting en/of heling (zie hierboven onder 2.).

9. Voorwerpen die voor inbeslagneming in het kader van waarheidsvinding in aanmerking komen, zijn die voorwerpen die dienen om de waarheid aan het licht te brengen, die het ten laste gelegde feit kunnen bewijzen (zie Achtergrond, onder 1.1.2. en 1.1.3.).

10. De Nationale ombudsman erkent dat aan politie en justitie een zekere beoordelingsruimte toekomt bij het nemen van de beslissing tot inbeslagneming. Echter, gelet op het hierboven genoemde criterium en het feit dat het opsporingsonderzoek van de politie zich uitsluitend richtte op de diefstal dan wel heling van de Alfa Romeo, en er dus ook ten aanzien van de BMW niets ten laste gelegd zou gaan worden, heeft de Nationale ombudsman zelfs binnen deze ruimte in artikel 94 Sv geen basis voor de inbeslagneming van de BMW gevonden.

Ook het antwoord op de uitdrukkelijke vraag van de Nationale ombudsman aan de minister om nader toe te lichten om welke reden inbeslagneming ten behoeve van de waarheidsvinding in deze zaak was aangewezen, heeft de Nationale ombudsman geen opheldering verschaft: de BMW moest worden veiliggesteld om te voorkomen dat hij zou verdwijnen. De mededeling dat dit soort inbeslagnemingen in de praktijk op grote schaal voorkomt, heeft de Nationale ombudsman niet bepaald gerustgesteld.

11. In deze zaak gaat het om de rechtvaardiging van de beslissing van de officier van justitie om de BMW in beslag te nemen. Ter beoordeling daarvan toetst de Nationale ombudsman aan het motiveringsvereiste. Dit vereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit impliceert dat de motivering van een beslissing die beslissing moet kunnen dragen. De grond die (wellicht achteraf) is aangevoerd om de inbeslagneming van de BMW op te baseren, is waarheidsvinding. Zoals hierboven onder 10. is aangegeven, ziet de Nationale ombudsman geen rechtvaardiging voor de inbeslagneming van de BMW op deze grond. De motivering (waarheidsvinding) van de minister van Justitie om de BMW in beslag te nemen, kon deze beslissing dan ook niet dragen. Daarmee is gehandeld in strijd met het motiveringsbeginsel.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

12. Nu de Nationale ombudsman de inbeslagneming van de BMW heeft afgekeurd, acht de Nationale ombudsman de inbeslagneming van de bijbehorende kentekenbewijzen deel I, II en III evenmin behoorlijk.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman op dat het niet zorgvuldig is dat aan verzoeker geen bewijs van ontvangst van de in beslag genomen BMW is afgegeven. Dit is verplicht conform artikel 94, derde lid Sv.

II. Ten aanzien van het in de auto leggen van de autopapieren

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost de kentekenbewijzen deel I, II en III in de BMW hebben gelegd. Volgens verzoeker heeft hij er op aangedrongen dat de autopapieren op het politiebureau zouden blijven en heeft de politie dit toegezegd.

2. De korpsbeheerder heeft dit klachtonderdeel bij brief van 16 januari 2004 niet gegrond geacht. Volgens de politie heeft de betrokken ambtenaar niet aan verzoeker meegedeeld dat de autopapieren op het politiebureau zouden blijven. De politieambtenaar heeft verzoeker uitgelegd dat de autopapieren onlosmakelijk zijn verbonden aan de in beslag genomen auto en dat ze bij de auto blijven. Er zijn op geen enkele wijze toezeggingen gedaan naar welke partij dan ook, aldus de politie.

3. Van zaterdag 4 mei 2002 tot maandag 6 mei 2002 heeft de BMW op het politiebureau in Hoensbroek gestaan. Op maandag 6 mei 2002 is de auto naar autobedrijf P. vervoerd en heeft de auto daar tot en met vrijdag 10 mei 2002 in een afgesloten ruimte gestaan. De sleutels waren sindsdien bij het autobedrijf aanwezig. De autopapieren lagen op dat moment nog op het politiebureau in Gemert, maar zijn op 8 mei 2002, nadat de officier van justitie in tweede instantie had besloten dat het strafvorderlijk beslag toch moest worden gehandhaafd, door de politie naar autobedrijf P. gebracht.

4. Uit telefonische inlichtingen bij autobedrijf P. op 2 maart 2004 is gebleken dat het moment waarop het autobedrijf de autopapieren van de politie ontvangt varieert. Soms overhandigt de politie de autopapieren direct bij het ophalen van de auto door P. Het gebeurt ook regelmatig dat de autopapieren op een later tijdstip worden gebracht, dit kan enkele dagen later zijn, maar ook bijvoorbeeld pas op het moment dat de politie het autobedrijf laat weten dat de auto moet worden afgegeven en aan wie hij moet worden afgegeven. De autopapieren worden in het bedrijfsgebouw in een afgesloten kast bewaard, evenals de autosleutels en eventueel aangetroffen waardevolle zaken die nog in het voertuig aanwezig waren.

Beoordeling

5. Gebleken is dat de kentekenbewijzen deel I, II en III van 4 tot en met 8 mei 2002 op het politiebureau in Hoensbroek en Gemert hebben gelegen en dat ze op 8 mei 2002 naar autobedrijf P. zijn gebracht. Hier zijn de autopapieren tot en met 10 mei 2002 in een afgesloten kast bewaard. De autopapieren zijn dus niet in de auto gelegd, zoals verzoeker heeft aangegeven.

De Nationale ombudsman acht het overigens niet bezwaarlijk dat de politie de autopapieren op 8 mei 2002 naar het autobedrijf heeft overgebracht en dat ze daar in een afgesloten kast zijn bewaard tot het moment dat de auto mocht worden afgegeven. Of de politie heeft toegezegd dat de autopapieren op het politiebureau zouden blijven, is in dit onderzoek niet komen vast te staan, maar doet hieraan niet af.

De klacht mist feitelijke grondslag; de onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ten slotte over dat het College van procureurs-generaal zijn verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen. Volgens verzoeker was de BMW onrechtmatig in beslag genomen en is het beslag op een onzorgvuldige wijze afgewikkeld. De autopapieren hadden volgens verzoeker niet in de BMW mogen achterblijven.

2. Het College van procureurs-generaal acht de klacht bij brief van 2 februari 2004 niet gegrond. De onderhavige klachtbehandelingsprocedure, noch enig andere informatie geeft het College aanleiding te veronderstellen dat het niet in redelijkheid tot afwijzing van het verzoek om schadevergoeding heeft kunnen komen. Al eerder in de interne klachtbehandeling oordeelde het College dat een verzoek om schadevergoeding niet moest worden gehonoreerd (zie Algemeen, onder 14.).

Het College heeft daarbij getoetst aan jurisprudentie van de Hoge Raad. Op grond van deze jurisprudentie is de toepassing van dwangmiddelen onrechtmatig indien zij is toegepast in strijd met de wettelijke voorschriften dan wel met veronachtzaming van fundamentele vereisten. Buiten deze gevallen is de toepassing van een dwangmiddel in beginsel rechtmatig, omdat zij wordt gerechtvaardigd door het bestaan van een verdenking. Zulks is slechts anders indien achteraf uit het strafdossier blijkt dat de verdenking ten onrechte heeft bestaan.

In dit geval was er volgens het College niet gebleken van onregelmatigheden ten tijde van het leggen van het beslag. Verzoeker werd op dat moment aangemerkt als verdachte van heling c.q. diefstal van een auto op grond van een aangifte en het feit dat een door

verzoeker verkochte auto van diefstal afkomstig bleek te zijn. Ook was er volgens het College geen sprake van veronachtzaming van fundamentele vereisten. Gezien het feit dat verzoekers onschuld niet in rechte was komen vast te staan en de rechtvaardiging van het dwangmiddel beslag is te vinden in het bestaan van de verdenking, was het beslag rechtmatig gelegd.

Daarnaast merkte het College op dat indien zou zijn gebleken dat het beslag onrechtmatig zou zijn gelegd, dit nog niet zou leiden tot het vergoeden van verzoekers schade. Aan het feit dat verzoeker geen beschikking heeft over de BMW ligt een civielrechtelijk geschil tussen verzoeker en de heer M. ten grondslag, waarin het College geen partij is. Schade die uit dit geschil ontstaat, kan niet voor rekening van de staat komen.

Daarnaast overwoog het College ten aanzien van de autopapieren dat het niet aan verzoeker was te bepalen waar deze zouden worden bewaard en in wiens handen zij zouden vallen. Ook hierbij haalde het College de eerdere overweging omtrent het civielrechtelijk geschil aan.

Beoordeling

3. Het College heeft zich bij het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding gebaseerd op de veronderstelling dat de inbeslagneming van de BMW rechtmatig was, waarna het heeft getoetst aan de criteria die in de jurisprudentie zijn ontwikkeld voor het toekennen van schadevergoeding in geval van een rechtmatige overheidsdaad. De Nationale ombudsman neemt, zoals onder I. te lezen is, een ander standpunt in en is van oordeel dat de inbeslagneming van de BMW niet behoorlijk is geweest, omdat de daarvoor gebezigde motivering de beslissing niet kon dragen. Het afwijzen van de schadevergoeding op basis van de criteria van een rechtmatige overheidsdaad, kan in dit verlengde van het oordeel van de Nationale ombudsman niet meer volstaan. De motivering van het College van de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding is dan ook niet toereikend. Hiermee heeft het College niet gehandeld conform het onder I. genoemde motiveringsvereiste dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering, wat impliceert dat de motivering van een beslissing die beslissing moet kunnen dragen.

Ook het oordeel van het College dat het, vanwege het civiele karakter van het geschil tussen verzoeker en de heer M., evenmin zou overgaan tot het vergoeden van de schade wanneer de inbeslagneming niet rechtmatig zou zijn gelegd, kan geen navolging vinden. Immers, als de officier van justitie de BMW niet in beslag had laten nemen, had verzoeker de BMW en de autopapieren nog onder zich gehad op het moment dat de heer M. civielrechtelijk beslag liet leggen. Verzoeker had zich dan in een andere positie bevonden dan nu het geval is geweest.

De Nationale ombudsman doet het College dan ook de aanbeveling het verzoek om schadevergoeding te heroverwegen, met inachtneming van het oordeel van de Nationale ombudsman hieromtrent.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

4. Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Gebleken is dat de officier van justitie op 8 mei 2002 om 14:45 uur heeft besloten om het strafvorderlijk beslag te beëindigen en de BMW en de auto met papieren terug te geven aan verzoeker, omdat hij niet langer als verdachte van heling kon worden aangemerkt. Het belang van de strafvordering verzette zich op dat moment niet meer tegen teruggave van de BMW aan verzoeker (zie Achtergrond, onder 1.3.). Twee uur later heeft de officier van justitie deze beslissing herroepen door het strafvorderlijk beslag te handhaven om het conservatoir beslag dat de heer M. op de BMW wilde laten leggen niet illusoir te laten zijn. Hiervoor bestond geen juridische basis, immers er was geen strafvorderlijk belang meer dat de inbeslagneming vereiste. Het was dan ook niet juist dat de officier van justitie zijn eerdere beslissing heeft ingetrokken en het beslag heeft aangehouden. Volgens de hoofdofficier van justitie is dit een praktische toepassing en past het binnen het beleid dat bij de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde met de belangen van slachtoffers en benadeelden zoveel mogelijk rekening wordt gehouden. De Nationale ombudsman vindt het achtenswaardig dat de hoofdofficier van justitie rekening wil houden met de belangen van slachtoffers en benadeelden, maar wijst erop dat het in deze zaak niet helder was wie hier als slachtoffer of benadeelde kon worden aangemerkt. Echter, wat essentiëler is, is dat indien de officier van justitie een zaak aan een ander dan de degene onder wie deze in beslag is genomen wil doen (terug)geven omdat hij redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, hiervoor de wettelijke regeling van artikel 116, derde lid Sv (zie Achtergrond, onder 1.3.) openstaat. De beslagene moet dan op de hoogte worden gesteld van het voornemen om de zaak aan een ander (terug) te geven, waarop de beslagene binnen veertien dagen kan aangeven of hij hiertegen in beklag gaat. Deze weg heeft de officier van justitie in deze zaak niet gekozen. In plaats daarvan is er voor een niet wettelijk geregelde praktische oplossing gekozen. Dit acht de Nationale ombudsman niet juist. Daarbij ziet de Nationale ombudsman niet in waarom de officier van justitie zich niet afzijdig heeft gehouden van het civielrechtelijke aspect van de inbeslagneming. Al met al acht de Nationale ombudsman dit geen juiste gang van zaken.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is

niet gegrond ten aanzien van:

het in de auto leggen van de autopapieren.

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te 'sHertogenbosch is

gegrond ten aanzien van:

de inbeslagneming van de auto en de autopapieren, wegens schending van het motiveringsvereiste.

De klacht over de onderzochte gedraging van het College van procureurs-generaal is

gegrond ten aanzien van:

het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het motiveringsvereiste.

AANBEVELING

De minister van Justitie wordt in overweging gegeven de beslissing om het verzoek om schadevergoeding van verzoeker af te wijzen, te (doen) heroverwegen met inachtneming van het oordeel van de Nationale ombudsman over de behoorlijkheid van de inbeslagneming.

Op 20 april 2005 stuurde de minister van Justitie de Nationale ombudsman een afschrift van de brief die het College van procureurs-generaal op 15 april 2005 aan verzoeker had gestuurd: met inachtneming van het oordeel van de Nationale ombudsman - te weten dat de inbeslagneming van verzoekers auto niet behoorlijk was - kwam het College op andere gronden opnieuw tot het oordeel dat de door verzoeker geleden schade niet voor vergoeding in aanmerking komt.

Onderzoek

Op 4 april 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Sint Maarten, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost en het College van procureurs-generaal. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (de burgemeester van Eindhoven), respectievelijk de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost en de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder, respectievelijk de minister en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder en de minister een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de minister van Justitie deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 29 maart 2003, met bijlagen, waaronder:

het ontvangstbewijs kentekenbewijs van de BMW van 6 mei 2002;

de klachtbrief van verzoeker aan het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 29 augustus 2002;

de brief van de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch van 25 november 2002, waarin hij aangeeft dat hij verzoekers verzoek om schadevergoeding ter afwikkeling heeft doorgezonden aan het College van procureurs-generaal;

de brief van het College van procureurs-generaal van 13 maart 2003 waarin het ingaat op verzoekers verzoek om schadevergoeding.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 28 november 2003.

Intern klachtdossier van het Ministerie van Justitie waaronder het ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch van 25 november 2002 aan het College van procureurs-generaal, waarin hij het College adviseert het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

Brief van verzoeker van 7 oktober 2003 naar aanleiding van vragen van de Nationale ombudsman, met bijlagen, waaronder:

de brief van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 2 september 2002 waarin de politie aangaf dat verzoekers klacht en schadeclaim ter behandeling was doorgezonden naar de officier van justitie te 's-Hertogenbosch;

de brief van de advocaat van verzoeker van 7 mei aan de officier van justitie te 's-Hertogenbosch, waarin hij verzoekt de BMW aan verzoeker terug te geven;

de brief van de advocaat van de heer M. van 8 mei 2002 waarin de vernietiging van de verkoop-/ruilovereenkomst van de BMW wegens wederzijdse dwaling werd bevestigd;

de beschikking van de rechtbank te 's-Hertogenbosch waarin het verleende verlov tot het leggen van conservatoir beslag tot afgifte uitvoerbaar bij voorraad is verklaard;

het exploit van de deurwaarder van 10 mei 2002 ter afgifte van de BMW.

Standpunt van de korpsbeheerder van 16 januari 2004, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten processen-verbaal en e-mails.

Standpunt van de minister van Justitie van 2 februari 2004.

Brief van de korpsbeheerder van 14 juni 2004 naar aanleiding van vragen van de Nationale ombudsman, met bijlagen, waaronder de brief van de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch van 10 juni 2004 aan het College van procureurs-generaal.

Brief van de minister van Justitie van 9 juli 2004 naar aanleiding van vragen van de Nationale ombudsman, met bijlagen, waaronder de brief van hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch van 10 juni 2004 aan het College van procureurs-generaal.

Brief van de minister van Justitie van 12 augustus 2004 naar aanleiding van een nadere vraag van de Nationale ombudsman, met als bijlage het antwoord op deze vraag dat de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch op 20 juli 2004 aan het College van procureurs-generaal stuurde.

Telefonische informatie van politieambtenaar R. op 9 september 2004.

Reactie van verzoeker van 16 september 2004.

Bevindingen

zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Inbeslagneming

1.1.1. Artikel 94 Wetboek van Strafvordering

"1. Vatbaar voor inbeslagneming zijn alle voorwerpen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen of om wederrechtelijk verkregen voordeel, als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht, aan te tonen.

2. Voorts zijn vatbaar voor inbeslagneming alle voorwerpen welker verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen.

3. Van de inbeslagneming van een voorwerp wordt, ook in geval de bevoegdheid tot inbeslagneming toekomt aan de rechter-commissaris of de officier van justitie, door de opsporingsambtenaar een kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt. Zoveel mogelijk wordt aan degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen, een bewijs van ontvangst afgegeven."

1.1.2. Het Nederlands strafprocesrecht, G.J.M. Corstens, vierde druk

Pagina 438, 439 en 440

"...Met het oog waarop mag in beslag worden genomen? Art. 134 lid 1 definieert strafvordering (lees: inbeslagneming; N.o.) als het onder zich nemen of gaan houden van een voorwerp ten behoeve van de strafvordering. Als dat belang niet wordt gediend, is er geen sprake van strafvorderlijke inbeslagneming en mag het dwangmiddel niet worden gehanteerd. Artt. 94 en 94a werken dit nader uit door te bepalen welke voorwerpen vatbaar zijn voor inbeslagneming. Dat zijn in de eerste plaats de voorwerpen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen, bijv. het wapen waarmee is geschoten, het stoffelijk overschot van het slachtoffer, de vervalste documenten. Bij de waarheidsvinding moet niet alleen aan het bewijs van het ten laste gelegde feit worden gedacht. Ook bij het beantwoorden van de vraag of er een rechtvaardigings- of schulditsluitingsgrond is, kunnen bepaalde voorwerpen een rol spelen, zoals bijv. bij een beroep op noodweer het voorwerp waarmee de verdachte werd aangevallen. Voor de waarheidsvinding mag onderzoek worden gedaan aan en in het in beslag genomen voorwerp. In een computer opgeslagen gegevens zijn daarvan niet uitgezonderd. Ook mag van het inbeslaggenomen voorwerp een monster worden genomen of slechts een deel van het aangetroffen voorwerp in beslag worden genomen en als monster worden onderzocht."

[Over inbeslagneming met een conservatoir karakter, het tweede lid van artikel 94 Sv]

"Eén van de genoemde gronden zal steeds in concreto aanwezig moeten zijn. Onvoldoende is de aanwezigheid ervan in abstracto. Bij het conservatoir beslag moet de beslaglegger nagaan of oplegging van de desbetreffende sanctie niet hoogst onwaarschijnlijk is. Als die oplegging hoogst onwaarschijnlijk is, mag geen conservatoir beslag worden gelegd. Zo kan in abstracto bij een licht verkeersmisdrijf de auto waarmee het delict is begaan, verbeurd worden verklaard als is voldaan aan de voorwaarde van artikel 33a Sr. In het algemeen zal dit een disproportionele straf zijn die daarom hoogstwaarschijnlijk niet zal worden opgelegd. Dan is inbeslagneming ongeoorloofd. Het beginsel van zuiverheid van oogmerk zou dan worden geschonden. Van zo'n schending is ook sprake als alle exemplaren van een pornografisch geschrift in beslag worden genomen met het oog op waarheidsvinding. Daarvoor is beslag op één exemplaar toereikend.

Beslag mag niet worden gelegd met alleen het oog op teruggave aan de rechthebbende. Een daartoe strekkend amendement van Van Oven werd helaas ingetrokken. Wel mag een eenmaal op een andere grond gelegd beslag worden gehandhaafd met enkel het oog op het veiligstellen van de belangen van de rechthebbende. Dat blijkt uit art. 116 lid 2 sub b."

1.1.3. Tekst en commentaar op het Wetboek van Strafvordering, onder redactie van C.P.M. Cleiren en J.F. Nijboer, vijfde druk

Pagina 247

"3. Vier gronden voor inbeslagneming. a) Lid 1. Het artikel somt vier gronden voor inbeslagneming op. In veel gevallen zal tegelijkertijd meer dan één grond aanwezig zijn. *Waarheidsvinding*. De inbeslagneming moet redelijkerwijs kunnen bijdragen aan het aan de dag brengen van de waarheid ter zake van het strafbaar feit waarvan de verdenking bestaat dat het is begaan. Deze grond is ook aanwezig als het voorwerp relevante gegevens bevat die via bewerking kenbaar moeten worden gemaakt, zoals op film vastgelegde video-opnamen, gegevensdiskettes, etcetera."

1.2. Artikel 94a Wetboek van Strafvordering

"1. In geval van verdenking van een misdrijf, waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, kunnen voorwerpen inbeslaggenomen worden tot bewaring van het recht tot verhaal voor een ter zake van dat misdrijf op te leggen geldboete.

2. In geval van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf, waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, kunnen voorwerpen in beslag genomen worden tot bewaring van het recht tot verhaal voor een naar aanleiding van dat misdrijf op te leggen verplichting tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.

3. Voorwerpen die toebehoren aan een ander dan degene aan wie, in het in het eerste lid bedoelde geval, de geldboete kan worden opgelegd of degene aan wie, in het in het tweede lid bedoelde geval, het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden ontnomen, kunnen in beslag worden genomen indien:

a. die voorwerpen, onmiddellijk of middellijk, afkomstig zijn van het misdrijf in verband waarmee de geldboete kan worden opgelegd onderscheidenlijk het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden ontnomen, en

b. voldoende aanwijzingen bestaan dat die voorwerpen aan die ander zijn gaan toebehoren met het doel de uitwinning van die voorwerpen te bemoeilijken of te verhinderen, en

c. die ander ten tijde van dat gaan toebehoren wist of redelijkerwijze kon vermoeden dat die voorwerpen van enig misdrijf afkomstig waren.

4. In het geval, bedoeld in het derde lid, kunnen tevens andere aan de betrokken persoon toebehorende voorwerpen in beslag worden genomen, tot ten hoogste de waarde van de in het derde lid bedoelde voorwerpen.

5. Onder voorwerpen worden verstaan alle zaken en alle vermogensrechten."

1.3. Artikel 116 Wetboek van Strafvordering

"1. Zodra het belang van de strafvordering zich niet meer verzet tegen de teruggave van een inbeslaggenomen voorwerp, doet het openbaar ministerie dit teruggeven aan degene bij wie het is inbeslaggenomen.

2. Indien deze ten overstaan van de rechter-commissaris, de officier van justitie of een andere opsporingsambtenaar schriftelijk verklaart afstand te doen van het voorwerp, kan het openbaar ministerie:

a. het voorwerp doen teruggeven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt;

b. gelasten dat het voorwerp ten behoeve van de rechthebbende in bewaring zal blijven, indien teruggave aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, nog niet mogelijk is;

c. in geval degene bij wie het voorwerp is in beslag genomen verklaart dat het hem toebehoort, gelasten dat daarmee wordt gehandeld als ware het verbeurd verklaard of onttrokken aan het verkeer.

3. Wordt een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet afgelegd, dan kan het openbaar ministerie de beslissing onder a of b alsnog nemen, indien degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen, zich niet binnen veertien dagen nadat het openbaar ministerie hem schriftelijk kennis heeft gegeven van het voornemen tot zodanige beslissing, daarover heeft beklagd of het door hem ingestelde beklag ongegrond is verklaard. Op het beklag is Titel IX van het Vierde Boek van overeenkomstige toepassing.

4. Indien een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet wordt afgelegd en het openbaar ministerie voornemens is het voorwerp terug te geven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, is het bevoegd het voorwerp reeds aanstonds, in afwachting van de mogelijkheid tot teruggave, aan deze in bewaring te geven, indien degene bij wie het voorwerp is inbeslaggenomen, dit kennelijk door middel van een strafbaar feit aan die rechthebbende heeft onttrokken of onttrokken hield. Degene aan wie het voorwerp is afgegeven, is in dat geval bevoegd het voorwerp te gebruiken.

5. Indien het openbaar ministerie overeenkomstig het tweede of vierde lid of de rechtbank overeenkomstig artikel 353, tweede lid, de bewaring van het voorwerp heeft gelast, doet het openbaar ministerie dit voorwerp na het bekend worden van de rechthebbende aan deze teruggeven.

6. De in dit artikel bedoelde beslissingen laten ieders rechten ten aanzien van het voorwerp onverlet."

1.4. Artikel 552a Wetboek van Strafvordering

"1. De belanghebbenden kunnen schriftelijk zich beklagen over inbeslagneming, over het gebruik van inbeslaggenomen voorwerpen, over het uitblijven van een last tot teruggave of over de kennisneming of het gebruik van gegevens opgeslagen door middel van een geautomatiseerd werk en vastgelegd tijdens een huiszoeking, alsmede over de kennisneming of het gebruik van gegevens, als bedoeld in de artikelen 100, 101, 114, 125i, 125j, 126nc tot en met 126nf en 126uc tot en met 126uf.

(...)

3. Het klaagschrift of het verzoek wordt zo spoedig mogelijk na de inbeslagneming der voorwerpen of de kennisneming der gegevens ingediend ter griffie van het gerecht in feitelijke aanleg, waarvoor de zaak wordt vervolgd of het laatst werd vervolgd. Het klaagschrift of het verzoek is niet ontvankelijk indien het is ingediend op een tijdstip waarop drie maanden zijn verstreken sedert de vervolgte zaak tot een einde is gekomen.

(...)

7. Acht het gerecht het beklag of het verzoek gegrond, dan geeft het de daarmede overeenkomende last."